

Jana Rečková

Hledám kanál pro děti

To místo bylo uloženo v paměti generací dlouho předtím, než do jejich rodu začaly pronikat umělé vlivy zvenčí. Rod se změnil, staří se museli v mnohém přizpůsobit novým, silnějším a chytřejším, ale i noví se přizpůsobovali, učili se od starých, vybírali si z jejich zvyků, a některé zachovali. K těm, jež převzali, patřila i tradice *Místa trestů*. Jenomže tresty nových se neodbývaly tiše a rychle. Noví měli vlastnosti dvou druhů, a krutost si vzali od obou.

V bývalém sklepě velikého domu, který se při dávném zemětřesení propadl do takové hloubky, že lidem nestálo za to po něm pátrat, až na něj dočista zapomněli, se odehrávaly krvavé scény, podobné spíše obřadům než prostým popravám, ještě za dob Velkého Zlatého Krále, přestože ten byl bezvýhradně proti a dělal co mohl, aby jim zabránil.

Musím se nad tím zamyslet, řekla si Mien toho večera. Sednout si a hluboce se zamyslet. Nejsem už malá. Nevěřím na strašidla.

Usadila se na ošoupanou pohovku v dětském pokoji a zahleděla se do zahrady; Pokojík byl v přízemí hněd' za kuchyní a z téhle strany domu vlastně v suterénu, neboť dům stál ve svahu a zahrada se zvedala do kopce, jediného kopce nad městem, rozkládajícím se v nudné, úrodné rovině. Oknem viděla Mien spadané listy na pěšince. Pestré barvy jsou tytam, nastupuje hnědé období zániku. Nic není platné myslet na jaro. Loni na podzim jsme věděly jistě, že se jara nedožijeme, po nocích jsme se třásly hrůzou v jedné posteli a naslouchaly těm zvukům. Já a má sestra Maen. Ani jedna z nás nevěřila, že ten hluk pochází z chladnoucích trubek topení, že to pracuje dřevo nábytku a schodů, že to jen vítr haraší holými větvemi.

Neumřely jsme. Maen, musela jsi mě opustit? Musela ses vdávat? V sedmnácti? Jsem na všechno sama! A co až se před vánocemi, stejně jako loni, teď si přesně vzpomínám, ačkoli přes léto jsem skoro zapomněla, až se ty neurčité noční zvuky promění ve zřetelné kroky a nad mým lůžkem se skloní temná silueta! Tehdy jsme křičely, a veřelec zmizel. Jenže tehdy jsme byly dvě.

Mien vstala a prošla se po pokojíku. Spadly poslední listy, chodníček jich byl plný. Přijdou mlhy... Začne to dnes. *Dnes!* Proč jsem se také nevдалa! Bojím se kdovíčeho neznámého, co by mi mohl udělat muž, a bojím se dnešní noci. Čeho víc?

Začalo to, sotva vypnula televizi - přesně v devět, protože otec hlídá hodiny. Tohle by *mohly* být trubky ve zdi. Tohle by *mohlo* být vrzání té mohutné staré skříně na chodbě... Ale *tohle*... Seděla s koleny u brady, zabalená v dece, třásla se a třeštila zrak do tmy, nepatrně zředené odlesky světla pouličních lamp, lamp kdesi na vzdálené ulici, kde možná chodí a žijí lidé, které nepronásleduje hrůza. Existují takoví?

To, co se ozývalo teď, odevšad, ze stěn, ze sklepa pod podlahou, od okna, z kuchyně, to byl nářek, zoufalý nářek.

Bolest oběti, mučené a zabíjené, bolest a smrt, propletené do jednoho klubka, do jedné magnetofonové pásky přehrávané tam a zpět, znovu a znovu. Do zešílení.

„Myši,“ prohlásil otec u snídani. Nedíval se na Mien ani na její matku. Proč by, znal je. „Večer ať jsou všude pasti.“ Neoslovil ženu ani dceru. Proč by, některá z nich rozkaz vyplní.

Cestou ze školy Mien nakoupila pastičky. Vlekla i těžký nákup a co chvíli se zastavovala a lapala po dechu. Vzduch byl hustý, žlutý a málem neprůhledný. Je to rok od roku horší. Brzy se udusím, myslela si. Otec jezdí autem a neslyší, když mluvím o smogu, který se nedá dýchat. Vlastně neslyší nic. Vlastně mě nikdy neslyší. Třeba si aspoň v práci vykládá s počítačem... Třeba mu i vypráví vtipy... Ta představa ji rozesmála. Sedla si na patník, smála se a kašlala, až si musela utírat slzy. Potom pečlivě složila papírový kapesník, pro ni nikoli najedno použití, ale na celý den, přiděl, jenž lze zvýšit pouze při silné rýmě, a hmátla po uchu tašky s nákupem. Vedle staré plátěné kabely seděl potkan veliký jako králík, s rezavou srstí. Koukal se na dívku a nebál se jí.

„Kšc,“ ohnala se po něm. Nepohnul se. Připadalo jí, že se jí posmívá. „Když neutečeš ty, uteču já,“ řekla polohlasně, popadla tašku a dala se do běhu.

Ulice byla liduprázdná. Někdy si myslím, že lidé vyhynuli, otec a matka jsou mizerně naprogramovaní roboti a spolužáci i učitelé holografie, prodavačky bych si klidně spletla s figurínami za výklady obchod'áků... Na světě zbyl smog, televize a potkan. Rezavý potkan.

Nemohla dál. Dech jí sípal v krku a trhal jí žebra, na jazyku měla chuť krve. Ještě krok a upadnu. Opřela se

o studenou zeď bez oken. Možná jsou ode dneška všechny domy bez oken. Dýchala a nechutnalo jí to. Pak pohlédla na chodník, pokrytý žlutorezavým slizkým nánosem. Potkan panáčkoval jako zajíc z nějakého dětského kresleného seriálu, koukal na ni a posmíval se. Mien se rozplakala. Takový kus to mám domů, v mlze, sama, ti, kdo kolem profrčí v autech, si mě nevšimnou, protože v jejich světě pěšák není člověk, anebo možná oni nejsou opravdoví, ale filmoví, nikdo mě nezachrání před tímhle hrozným zvířetem... Plakala a vlekla se k domovu. Domov? Místo, kde mám postel a noční můry. Šla a potkan t'apkal vedle ní a pokukoval po ní.

Byli uprostřed posledního bloku domů, za nímž začínala čtvrt' zahradních domků, právě u té šikmé mříže, kde vždycky přidávala do kroku, neboť tam zdola, ze sklepa, slychala zvuky podobné svým nočním děsům. Zrychlila, mrkla na mříž. Mříž tam nebyla. V skokem východu z temnot zahlédla desítky divokých očí. Číhají na kořist. Jsem poslední kořist ve městě, napadlo ji.

Ze sklepa se vyhnula záplava šedých zubatých zvířat s dlouhými ocasy. Potkani? Nepřehlížela si je. Utíkala, nedbajíc na chuť krve v ústech a plamen v plicích. Teď to slyšela! Byl to ten nářek, šílený křik před smrtí a škrabavý šramot drápků chytajících se zbytku života... Nechtěla se ohlížet, ne, vždyť mě stejně dohoní a roztrhají a sežerou, oni určitě zešileli hladem, vždyť co je jedlé od přírody, vyhnulo, a to umělé si chráníme v ledničkách... Ale ohlédla se. Rezavý potkan se rval s ostatními. To nebyla rvačka hlodavců! Zrzek se rval jako vlk, ne, hůř, rval se jako člověk! Potkaní karate/ vynořila se Mien v hlavě divná myšlenka., mihla se rychle, jako zkrvavený čumák rezavého zvířete, a za ní se hnala další, vždyť on bojuje za mě! Nevydržela se dývat. Uprchlá a běžela až k zahradní brance toho domu, kde měla postel.

Matka si jejího rozrušení nevšimla. Proč by. Nákup Mien přinesla, pastičky také. Upoutalo ji až dceřino zvracení na záchodě.

„Nejsi v tom?“ zeptala se s ošklivě ohrnutými rty. Mien zavrtěla hlavou. Matka zavřela dveře a nechala ji být.

„Neumíráš tak náhodou?“ zeptala se Mien místo ní svého bledého a zeleného obrazu v zrcadle. A zavrtěla hlavou. „Až později,“ odpověděla zdvořile.

V noci to bylo zase o něco horší. Zнала ten průběh, vzpomínala si. Hrůza se stupňuje. Myši! Pastičky! Pch. To určitě. Kdyby bylo zvykem říkat *strašidla*, otec by to řekl. A dodal by, *sežeňte svíce* vodu a *růženec*. Na to ho ale nenaprogramovali...

Seděla v koutku postele a trásla se. Kvílení. Rachot. Tupé úder. Rány sekerou? Popravy? Chroptění. Popravy oběšením? Bublavé zvuky. Teče krev? Proudem? Znovu si vybavovala loňské dohady, teorie, které sprádaly s Maen, přivinuté těsně k sobě. Teď bude chvíli ticho... Ne! Už dnes? Kroky^ bývaly na pořadu až po několika týdnech! Proč tak brzo! Šramot. Tohle by *mohlo* být z té staré skříně. A tohle by *mohly* být trubky. A tohle... Ne. Slyším kroky. Jsou... vratké. Nejisté. Chci rozsvítit! S Maen jsme si nikdy netroufly zmáčkout vypínač stojací lampy. Udělám to!

Cvak. Na zlomek vteřiny oslněnýma očima zahlédla muže. Byl nahý, měl *zrzavé* vlasy a modré oči a velikou fialovou bouli na čele. Mien si ani nestačila srovnat v hlavě, co vlastně vidí, a už tam nebyl. Na podlaze seděl obrovský rezavý potkan. Srst měl pocuchanou a špinavou od krve. Díval se vyčítavě.

„A ještě ke všemu mám halucinace,“ řekla Mien. „Jdu pro lékárníčku,“ oznámila svému hostovi.

Hned za dveřmi se chytila do pastičky. Tiše vyjekla, tiše, jen nevzbudit otce! Klesla na podlahu a pokoušela se vyprostit palec z drátěných čelistí. Vtom v pokojíku za jejími zády zhaslo světlo, kdosi jí jemně odstrčil ruce a zbavil ji toho malého mučícího nástroje. Ucítila krev. A pot. A vytušila polibek do vlasů a uslyšela kratičkový smích. Potom osaměla a byla úplně sama, v tichu bez jediného zvuku. Usnu ještě někdy?

Ráno zjistila, že si nemá o svých příhodách s kým promluvit. Volat v sobotu spolužačkám, těm panenkám Barbie a Cindy? Proč? Pokud nespí v luxusních krabičkách, hlodavci je docela jistě nezajímají. Vyprávět to matce? Zmůže se na ponaučení, že potkani přenášejí nemoci, *choleru? nebo snad mor? Zaváhá, zarazí se* a odběhne do zahrady. *Ty růže, víš...* Střep její věty zůstane viset ve vzduchu, volně bloumá kuchyní, dokud se o něj nepořežou.

Mien vyťukala číslo své sestry. Trochu doufala. Bývaly jsme si blízko. Nejvíce na podzim... Maen neposlouchala. Měla manžela, úžasného manžela a chtěla mluvit o něm a o budoucím géniovi, který se zatím spokojeně vyvíjí v bezpečí jejího břicha. Bylo by fajn, kdyby zbavil svět smogu, pomyslela si Mien a řekla to. Tohle Maen slyšela. Ještě lepší by bylo, kdyby nepatřil k těm, kdo jen fičí kolem v autě a vlastně ani nejsou opravdoví... To už neřekla. To nedokáže nikdo, ani génius. A nikdo nedokáže poslouchat, co vykládá nějaká

nedůležitá osoba. Třeba sestra.

Tu cestu měl rád. Snad si na ní vybavoval doby, kdy tudy spěchával k mamě, u níž se proměňoval v dítě a užíval si člověčího laskání. Potom měla máma další mláďata, hned několik najednou, a on už byl velký a cizí, a ona mu dala ošklivé jméno.

Podzemní hrad z obrovských hranatých plechovek, vystavěný, vylepšovaný a zpevňovaný generacemi, tyčící se až do stropu klenutého domu, kde se slévaly proudy mnoha černých stok, hrad na ostrově uprostřed černé husté vody, páchnoucí tak nelibě lidem a tak domácky a bezpečně jeho druhům, ten hrad v něm probouzel vzpomínky na šťastné časy. Vždycky se mu rozbušilo srdce, když se protáhl zúženým místem své vlastní přístupové chodbičky blízko drátů s porušenou izolací, kolem nichž se tvořilo elektrické pole, ježící srst a příjemně bodající pod kůží, pole, jímž by člověk neprošel živý, a spatřil ho ve slabém světle zářivek, instalovaných na stropě a stěnách domu Královými techniky. Po zpevněných stezkách neustále proudili k ostrovu i zpět k lidským chodníkům u zdí obyvatelé podzemí. Znal je všechny. Zdravil je a oni odpovídali. Byl doma.

Vzdychl. Tak, a teď podat zprávu Králi. Pokud už ho neinformovali ostatní vyzvědači.

„Nač myslíš?“ vyrušil ji skřípavý učitelský hlas. Nevnímala střídání učitelů a předmětů. Tohle byla žena. Tlustá, neforemná, a její pot páchl vyloučenými hormonálními přípravky, jež jí měly udržet ženskou podobu. Matka je bere také. Bere je většina žen, protože jejich manželé požadují ženský vzhled, hladkou kůži, ochotu a podrobnost

Na potkany, chtěla by říct. Myslím na potkany, rezavé, šedivé, na škodnou a rváče, kteří brzy z hladu sežerou nás, kdo chodíme domů pěšky.

„Na vdávání,“ špitl kdosi. Všichni znali Maen, která chodila o třídu výš. Už nechodí. Už si nemusí nechat od učitelů líbit hloupé ústrky a ponižování. Vstávat a sedat na nesmyslný příkaz, zvedat ruce, kdykoli jim se zlíbí, hrát svou roličku v divadélku jejich ubohé moci. Nemyslím na vdávání. Manžel je totéž co učitel nebo otec. Bude si na mně ověřovat svou moc, bude požadovat mou spokojenost v otroctví, bude ze mě chtít mít robota, stroj, protože ten je možno bez výčitek odložit do šrotu. A teď už myslím na vdávání... „Ano,“ řekla. „Na vdávání.“

Učitelka ji udeřila. A znovu. Dobře věděla, koho smí bít. Mien si nemůže stěžovat rodičům, ti si sotva všimlí, že ji mají. Jak je to úžasné, bít, beztrestně bít bezbranného! Dívka upadla čelem na lavici. Škoda... Mohutná žena se rozhlédla, pohled omámený mocí a krví. Nikdo nic neviděl! Ovšemže nikdo nic neviděl.

Točila se jí hlava. Studený úsměv pokladní v samoobsluze se změnil ve výsměšný škleb. *Kdopak ti nadělal monokly? Přeju ti to, přeju ti všechny modřiny na světě...* Kdo mě naučil číst z úsměvů, pomyslela si Mien malátně. Dojdu? Vlekla nákup, který byl těžší a těžší. Matka má v garáži auto. Co vůbec dělá celé dny?

Mříž byla na svém místě, žádní potkani, na ulicích byl klid, mrtvo bez mlhy, a Mien zčistajasna napadlo, že učitelka je *opravdová*, protože si zrovna dnes potřebovala vyběít zlobu. Tak ji vlastní objev zaskočil, že se zastavila a usilovně kroutila hlavou. Na protějším domě byl nápis KINO a ještě jedno slovo, které se už nedalo přečíst. Dřív lidé chodili do kina a dívali se na filmové hrdiny, společně. Teď se dívají jenom na video. Všichni, už i Maen, určitě, jen já to mám zakázáno... Proč? Vždycky něco udělám špatně. Když se zeptám co, otee mě neslyší. To nevádí. Vlastně to vůbec nevádí, radši bych se dívala na živé lidi. Na hodně opravdových lidí pohromadě. Možná se každý stane robotem, když dospěje. Možná vás v osmnácti odvedou do speciální dílny a tam vás naprogramují na dospělou činnost...

Lekla se. Proti ní kráčel člověk. Dospělý, velký muž v kostkované bundě a hnědých teplých kalhotách, v kožených botách, které mu okamžitě začala závidět. Pak ji napadlo schovat se. Mohl by mi ublížit. Kam? Nikde není roh, kout, výklenek, sloup... Už mě vidí. Ublíží mi. Obrátila se a dala se na útěk. Kabelu s nákupem pustila z ruky, cosi v ní křehce třesklo o chodník. Muž dívku dohonil pěti dlouhými kroky. Chytil ji za ramena.

„Kdo ti to udělal?“ Ukazoval na její modřiny a oteklé oko a ret

„Učitelka,“ hlesla. Vždycky se najde někdo, kdo pokračuje, ne? Začne mě taky bít... Nevěděla, odkud tohle ví. Byla si tak jistá!

Na okamžik se zamračil. Pustil její rameno a pohlídl ji po vlasech. „Tak pojď. Domů. Doprovodím tě.“ Teprve teď si všimla, že drží v ruce její tašku.

„Proč?“ Dívala se na něj zdola. Měl úplně zlaté vlasy.

„Město není bezpečné... Po ulicích už nikdo nechodí.“

„Jenom potkani a já,“ řekla TV! ten.

Seděl v největší plechovce, prostorné jako lidská kancelář, umístěné na vrcholku hradu, proti Velkému Zlatému Králi. Král byl obrovský. Dospělému člověku by sahal do půli stehén. Povíдалo se, že své plechové obydlí si vyrobil na míru, sám, v době, kdy pobýval mezi lidmi. Jeho srst byla dlouhá a světlá a zářila jako zlato a měď.

„Jsi jeden z mých potomků, Dreku,“ řekl Král. „Podobáš se mi. Patříš k nejbystřejším z nás, staráš se o svou matku, ačkoli to už dávno není tvá povinnost, učíš své sourozence nacházet si potravu a vyhýbat se nástrahám, ovládáš stavební práce a umíš výborně používat nástroje. Znáš lidskou řeč i písmo...“

„Býval jsem kdysi... dítětem,“ promluvil Drek úzkostně.

„Já vím. Je čas, aby ses naučil být dospělým člověkem.“

Drek zneklidněl. Král nic netuší. Nic o mně neví...

„Chci se dozvědět pravdu o tvém dědictví po předcích. Brzy. Hned. Jedno si pamatuj. S lidmi nebojujeme, leda v sebeobraně.“

„To já přece vím,“ pohoršil se Drek. „Učil jsi mě to.“

„Dnes několik mladíků porušilo tento zákon, zákon našeho Lidského Otce,“ vzdychl Velký Zlatý Král a znělo to potměšile. „Nevíš o tom něco?“

Drek zakroutil hlavou. „Radši bych nevěděl...“ Nechtěl lhát, a nechtěl ani zacházet do podrobností.

„Budou potrestáni,“ řekl Král.

„Jak?“

„Uvidíš. Budou nás doprovázet. Vyrazíme zítra před svítáním.“

Noční zvuky ji unavovaly. Strašně ji bolela hlava a pokoj se houpal jako na vlnách, jako loď, kde posádku spláchla mocná vlna do oceánu a přežily jen krysy v podpalubí. Ne, myslela si v polospánku, krysy ne, potkani... Holé větve buší do oken, skříně se otvírají a zavírají, trubky ve stěnách se bouří a snaží se rozlomit své vězení a vychrlit svůj obsah na podlahu. Oběti dnes křičí lidskými hlasy, stačilo by o málo, o maličko lip slyšet, a rozeznám slova... Zdá se mi to? Spím?

Ráno nedokázala vstát. Matka vešla do pokoje, zle ohrnula rty a hodila jí na lůžko šaty, Mien se vleže oblékala a utírala si slzy. Tiše, jenom tiše. Vedle v kuchyni je otec. Jedl tak hlasitě, proč by ne, byl doma, ve svém domě... Mien se skulila z postele na kolena a po centimetrech se vzpřimovala, šplhající po židli. Zatmívalo se jí před očima a žaludek se jí zvedal a kroutil. Konečně stála. Dveře z kuchyně se rozletěly. Otec se na dceru podíval, a zjevně ho překvapilo, co vidí. Napřáhl ruku, zaťal pěst, udeřil ji. „Děvko,“ řekl klidně a srozumitelně. Pak odešel do práce.

Co si myslel, uvažovala Mien vleže na podlaze. Proč právě děvka? Nebo snad mluví jinou řečí?

„Žádní chlapi tě nebudou doprovázet,“ prohlásila matka nezvykle jasně a pevně. „Žádní. A teď vypadni do školy.“

Mien se chvilku krčila na zahradě v křoví. Ne, matka se nedívá. Tak moc ji zase nezajímám. Dovlekla se k oknu svého pokoje. Nikdy sem nechodí. A kdyby, ať mě vyhodí ručně. Aspoň se nadře.

Tiše vklouzla dovnitř, svlékla se a vlezla si do postele. Ve dne snad budou mlčet...

Probudily ji hrozné zvuky. Přicházely shora a byly jiné než ty noční, které znala. Něco v domě. Nahoře. V ložnici rodičů. Vyskočila a rychle se chytila opěradla židle, aby neupadla. Hlava se jí pomalu přestala točit, černé kruhy se stáhly do koutů pokoje. Dobře, pochválila se. Bosá prošla kuchyní, cestou se napila mléka, a zastavila se na chodbě. Sténání. Divoké výkřiky. Mien zaváhala. *Začínala* chápat. Co ona, ona, matka, dělá celé dny doma... Chci vědět víc? Chci vědět, kdo to je? Ne, rozhodla se.

Ano, rozhodla se, když zahlédla jeho záda oknem. Určitě je hnusný, ohavně chlupatý, má šeredné žluté zuby a plesnivý knír. A *tamto*, to je odporné samo o sobě, vzpomněla si na časopis, který loni Maen přinesla ze školy od jakési spolužačky (opravdové? asi ano), a jak potom zvracela. Ona, Mien. Sestra se jí smála.

Muž se otočil a spatřil ji v okně. Usmál se a vykročil k ní. Blížil se strašně rychle, dlouhými kroky, pořád se tak usmíval, položil si prst na ústa, jen buď ticho, děvče, nebo vzbudíš matku, a ta tě zabije! Opřel se do okna, klidně by ho promáčkl,

zachechtal se, protože Mien musela otevřít. Vlezl dovnitř.
 Nemluvil. Proč by, všechno bylo jasné. Vypadal dokonale,
 jako z televize, jako z reklamy. Bílé pravidelné zuby, husté
 vlasy umyté správným šampónem a upravené odborníkem,
 urostlé tělo, pěstované odborně a beze spěchu, žádné chlupy,
 nejsou v módě, a tamto, na to je nezřízeně pyšný... Strhl dívce
 župánek a povalil ji na postel. Svlékal se před ní, aby dobře
 viděla. Ve dne je to ještě horší než v noci, napadlo ji. V noci
 jsem připravená umřít, ve dne se mi nechce... Padl na ni
 a páčil jí stehna od sebe. Měl sílu a bolelo to. Mien ho tiše
 kousala a škrábala, aspoň se jeho masér a kosmetička
 nadrou... A pak se tomu ohavnému, dokonalému muži zahryzl
 do nohy potkan. - -

Putovali dlouho. Širokými stokami i prostornými lidskými sklepy, těsnými chodbičkami, bludištěm
 zvířecích předků pod městem, pod lidskými stavbami, živými nahoře a tak mrtvými tady dole. Dávali pozor na
 lidské pasti, na otrávenou potravu a železa s ostrými čelistmi. Na několika místech ve spleti kanalizace Velký
 Zlatý Král Dreka upozornil na nebezpečí. „Sem se v lidské podobě neodvažuj! Těmhle bednám se vyhýbají i
 obyčejní potkani. Nás neohrožují, díky Lidskému Otci, ten nás proti jejich smrticímu vlivu vybavil velkou
 odolností.“

„Je na nich napsáno NEBEZPEČÍ,“ řekl Drek. Pět mladíků, pět rváčů, kteří se pro své potěšení včera na
 ulici připojili k obyčejným, divokým potkanům, šíleným hladem, pět provi-

nilců očekávajících trest, se neodvažovalo ani špitnout. Král si jich celou dobu nevšímal, se svými
 poznámkami a ponaučeními se obracel výhradně na Dreka.

Opustili město. Modré nebe bylo najednou strašně blízko ve srovnání se svou nedosažitelnou výškou mezi
 mrakodrapy ve městě. Drek se rozhlížel, těšil se z jasných barev, neztlu-mených šerem či mlhou a divil se, že
 jeho druhům tohle všechno nic neříká.

„Vidíš jinak než oni... Jsi jiný.“ Král vyrazil po pěšině mezi loukou a lesem.

Kdybys věděl, jak jiný, pomyslel si Drek. „Stromy jsou krásné a nemocné,“ řekl, když Krále dohonil.

„Životní prostředí se zhoršuje,“ přitakal Král. „Proto nás Lidský Otec stvořil. My přežijeme i ve tmě a
 špíně.“

„Ale bude to ošklivé,“ mínil Drek.

„Myslíš jako člověk,“ řekl tiše Král a mladík se otřepal. Poznal na mně něco?

Proběhli vysokou branou a octli se v rozlehlé zahradě. Cestičky v ní byly písčité a tráva rovně zastřižená,
 keře s růžemi měly trní a píchaly. Král nechal svou družinu v keřích a vydal se ke světlému domu na plochem
 kopci.

„Zabije nás,“ zanaříkal jeden z provinilců. „Pomoz nám, Dreku! Nic jsme jí přece neudělali... Kdybys byl
 řekl, že patří tobě...“

„Král mě neposlouchá.^“ namítl Drek. „A dívka mi nepatří. Znám ji, protože pod jejím domem je Místo
 trestů... Ostatně, nemyslím, že by vás Král zabil.“

„Sel žalovat Lidskému jQtci,“ promluvil další z jeho druhů.

Drek se naježil. „Král nežaluje! Tak nemluv!“ Přejel skupinku zlým pohledem, mladíci se přikrčili. „Můžeš
 utéct. Já ti nebráním. Nejsem Hlídač ani Kat.“

„Kde bych potom žil,“ vzdychl první.

„Támhlejsoulidé!“ vypískl nejmladší z provinilců. „Jdou sem!“

Drek se zadíval k domu. Po schodech scházeli dva vysocí muži, starý a mladší. Mladší mu kohosi
 připomínal. Cítil v něm na dálku něco známého. „Stůjte. Nehýbejte se,“ přikázal druhům. Muži se blížili. Drek
 pochopil. „Podívejte se na jeho vlasy. To je Král! Proměnil se v člověka.“

Trásl se hrůzou a krčili se v křoví. Drek vyšel ven a se zájmem si prohlížel starého muže.

„To je on?“ zeptal se starý muž Krále. ,

„Ano, ten velký zrzavý, to je Drek.“

„Nebojí se,“ řekl uznale starý muž. „Myslíš, že je perspektivní?“

„Doufám,“ odpověděl Král. „Umí číst, přečetl všechny knihy, které mám v doupěti, ani neožvýkal listy...“

„No to je opravdu výkon,“ smál se stařec. „Už jsem skoro ztratil naději... Procento lykantropů je tak nízké...“

„Aktivoval jste zářič, profesore?“ ptal se uctivě Král.

Profesor. Druhé jméno Lidského Otce! A on už ztratil naději... Nedoufal už^že pokus vytvořit nás se zdařil... Drek zaklonil hlavu, aby lépe viděl na stvořitele svého druhu.

„Jistě. Nemůžu se dočkat! Není nad magii, Králi... Věda bez magie je k ničemu!“ Profesor se usmíval, bavil se, byl spokojen.

„Stejně jako magie bez hrozeb a trestů?“ Král se ušklíbl a v očích mu zajiskřilo.

Voda v bazénu za domei-i byla čistá a chladná, dno zeleně prosvítalo a budilo představ u nebezpečí.

„Skoč do vody, Dreku.“ Král stál s rukama zkříženýma na grsou na kraji bazénu a mračil se. „Oni mi teď nerozumějí. Řekni jim, ať skočí do vody a plavou.“

Drek skouzl z hladkého břehu a zavolal na ostatní. Váhavě ho následovali. Plaval napříč bazénem. Svíral ho strach. Něco se se mnou stane. Co to bude?

Uprostřed lesklé vodní plochy ho dostihl zelený paprsek světla. Tělem mu proběhlo zabrnění, stokrát silnější než elektrické kopanečky, jaké znal ze svých toulek poblíž špatně izolovaných kabelů, ostrá, palčivá bolest ho stiskla, chytila jeho srdce a dech a nepouštěla, údy se mu zkroutily v křečích. Klesal pod hladinu, dno se zvolna, líně blížilo a měnilo přitom barvy, až se ustálilo na černé, slunce shora do něj šlehalo blesky, voda se prudce zahřívala, stoupaly v ní bubliny páry. „Jedna mu vnikla do nosu, zalechtala ho a žhavě se rozprskla. Malý výbuch v hlavě mu vrátil vládu nad tělem. Začal hrabat končetinami, i když byly těžké a neobratné, vynonl se a vzlykavě nadechl. Ta tíha, ta strnulost, ta bolest! Plaval k nejbližšímu břehu. Dohmátl na okraj bazénu. Měl lidské ruce s prsty, pevnými a spolehlivými. Měl lidské tělo, jako už tolikrát. Hloupý nápad, tahle proměna *zvnějška*. Proč to tolik bolelo? Obratně se vyhoupl na břeh. Dva muži, kteří k němu natahovali ruce, byli náhle mnohem menší, vlastně nebyli ani tak moc vysocí. Králi hleděl přímo do očí a četl v nich údiv. Na profesora, Lidského Otce, se dokonce díval shora.

„Tebe to nepřekvapilo,“ oslovil ho profesor. „Ty už proměnu znáš. Podívej se na své kamarády!“

„Utopí se!“ vykřikl Drek.

„Neutopí,“ uklidnil ho Král. „Vypouštíme vodu, brzy budou nohama na dně...“

„Měsíc je zbytečně dlouhá doba,“ řekl profesor. „Týden bude stačit. Týden v lese... Pak je zavolám.“

„To má být trest?“ zeptal se Drek pomalu. Jeho druhové se zvedali z mělké vody, pokoušeli se stavět na nohy, mávali zoufale rukama a ve tvářích se jim střídaly nelidské grimasy. „Týden v lidské kůži?“

„Přesně tak. Vráti se sem celí zničení, hladoví, podrápaní a vyděšení,“ odpověděl vážně profesor. „Ale co s tebou? Co ty jsi zač?“

„Já nevím.“ Drek pokrčil rameny. „Začalo to před dvěma lety... Díval jsem se na popravu... Udělalo se mi zle, běžel jsem se schovat a vlezl jsem do nějakého větráku a dostal jsem se do lidského domu. Tam se mi to stalo. Zničehonic. Vůbec nevím proč. Myslel jsem, že už se nedokážu proměnit zpátky... Ale pak někdo vykřikl, a už jsem byl zase v té skulině a upaloval jsem do hlavní chodby a domů...“

„Dokážeš se měnit kdykoli?“ vyptával se profesor.

„Teď už ano.“

„Předved' mi to.“

Drek bleskově zkroutil ruce a nohy do krkolomné pozice, vtlačil hlavu mezi ramena, klesl na zem a byl z něj velký rezavý potkan. Pak se postavil na zadní, začal rychle růst a protahovat se do výšky, srst se proměnila v jemné narudlé vlasy a před Králem a profesorem stál vysoký mladý muž a usmíval se. „Takhle to aspoň nebolí,“ řekl.

„Čili v genech ta schopnost zůstala zachována, profesore,“ poznamenal Král tiše. „Chce to jen šlechtění...“

„To je ta potůž, chlapče,“ vzdychl profesor. „Poslyš, Dreku... Rád bych pro tebe zařídil... hm, lidskou existenci. Stojíš-li o to.“

Drek kývl. Celý se rozzářil.

„Není to zase tak ohromné, jak si myslíš,“ zabručel profesor. „No dobře. Však uvidíš sám. Do podzemí se můžeš vrátit vždycky.“

„Chtěl bych...“ začal Drek nesměle, „chtěl bych nějaké šaty.“

„Hned?“ podivil se profesor. „Proč?“

„Prostě to chci zkusit.“ Drek stiskl rty. Král pozoroval jeho mimiku a myslel si, tys hochu trávil v lidské kůži dlouhé hodiny, ne jenom chvílky, jak ses nám snažil namluvit. A už vůbec nevěřím, žes na sobě nikdy neměHaty! Nahlas neřekl nic. Zrada profesora pokusu je právě v tom, že jeho nový, uměle vytvořený druh je příliš lidský. Příliš lidský na to, aby na sobě strpěl nějaké šlechtění... A potkaní srst. Jako Drekova

matka. Asi nemá cenu věznit ji v plechovém hradu a nutit ji mít každý rok mladé. Asi jí dám svobodu. Tolik touží po hladké kůži... „Cože?“ polekal se.

„Ptám se tě, jestli vypadám normálně,“ opakoval Drek. Během Králova zadumání stačil s profesorem dojít k domu, obléknout si jedny z jeho, Králových starších džínů, tričko a manšestrové sako.

„Vypadáš výborně,“ odpověděl podle pravdy. Sklouzl pohledem na mladíkovy nohy v teniskách. „Tkaničky ti nedělaly potíže?“

„Ani ne.“ Drek se slabě začervenal. „Vím, co si myslíš. Máš pravdu. Není to poprvé... Ale nechci už krást.“

Král si ho zkoumavě prohlížel. „Máš naspěch?“

„Mám.“

„Víš, co se podle našich zákonů trestá?“ Králův hlas zpřísněl a ztěžkl.

„Vím.“ Drek vzdorně zvedl bradu a narovnal ramena. „Vyhnu se ti, Velký Zlatý Králi, bude-li to třeba.“ Otočil se a rozběhl se k městu. Orientaci máme potkaní, dokonalou, i v lidské podobě, povzdechl si Král.

Drek krácel známou ulicí, známou i cizí současně, protože ji nikdy neviděl z lidské výšky, a nikdy tudy neběžel, aniž by se schovával. Teď se nemusel skrývat, a téměř ho mrzelo, že nikoho nepotkává. Lidé už po ulicích nechodí... Ano, Král má pravdu. V posledních dvou třech letech chodců ubylo. Jako by vyhnuli. Četl kdysi brožurku, kterou pro své děti sepsal Lidský Otec. Podle něj lidé skutečně vyhnou. A nejspíš si toho ani nevšimnou...

V zahradě, fcoe bydlela *Ona*, se cosi stalo. Zahlédl statnou postavu, jak se protahuje mezi keři, k jejímu oknu. Otevřela mu! Ne! Propadl panice. Musím tam. Dvniř. Rozhlédl se. Kde je nejbližší kanál! Tak. Rychle. Vklouzl do něj, sešplhal po rezavých skobách. Tudy! K naší centrální chodbě! V běhu se svlékal, šaty si pověsím na utržené kabely v Místě trestů... Proměna. A do té šikmé větrací Šachticky. Oni si možná myslí, že mřížka ve spíži něco vydrží, ale to je omyl. Veliký omyl.

Je tady moc ticho. V podezřelém, dusném tichu se stávají ošklivé věci, v tichu se ubližuje dětem a hodným dívkám. Vyskočil do výšky a otevřel si dveře do jejího pokoje. A viděl, co se děje na lůžku. Viděl, že se Mien brání. A rozzuřil se doběla na toho chlapa, hladkého jako bílý červ. Červ, ponrava, holý žrout, pomyslel si a zakousl se mu do lýtka. Násilník zařval a vztyčil se.

„Ty bestie!“ skočil po potkanovi. Drek hbitě uhnul a zasmál se. Muž hledal, co by po zvířeti hodil. Zkusil knihu z poličky, lampu, vázu se suchými květinami. Drek uhýbal a smál se. Mien se přikrčila na lůžku a napjatě, s pěstmi u úst, sledovala hon.

„Zabiju tě!“ křičel muž.

„Zabiju tě,“ zasyčel Drek a proměnil se. Mien vyjekla. V jejím pokojíku se rvali dva nazí muži. Nemilosrdně, hrozně. Matčin milenec byl silný, ale ten druhý mel sílu potkana, zvýšenou úměrně k jeho nynější lidské hmotnosti. Kdyby se člověk zmenšil na velikost potkana, neměl by proti zvířeti šanci. Drek se uměl rvát a byl zvyklý. Život v podzemí byl plný rvaček od té doby, kdy do něj vkročila nová rasa. Boj o přežití ve světě, kde ubývá jídla... Lidské zuby jsou k ničě-jnu, bleskla mu hlavou krátká myšlenka. Zato prsty! Zaťal je do tuhé šíje protivníka, posunul je dopředu, znovu seřel, nedbal kopanců a nepouštěl. Soupeř se na něj téměř pověsil a páčil mu zápěstí. Drek se usmál. Uvědomil si, že ten muž na něj nestačí, a chtěl ho pustit. Vyhodím ho oknem, rozhodl se. V té chvíli však v tom tuhém krku křuplo a tělo ochablo a ztěžklo. Drek ho pustil a podíval se na své prsty. Tak málo stačilo?

„Tys ho zabil,“ hlesla Mien.

„Asi,“ řekl a pořád se díval na své prsty. „Nevěděl jsem, že je tak křehký. Nechtěl jsem.“

„On chtěl,“ promluvila najednou cizím hlasem, tvrdým a chladným. „Věděl, že nehižu křičet. Je... Byl to matčin milenec. Ona mě zabije.“

„Kde je tvá matka? Tohle musela slyšet!“ Drek se neklidně ohlédl. Z jakéhosi důvodu ho nejvíc trápilo, že nemá šaty.

„Musela...“ Mien si najednou složila obrázek života své matky. Její mumlaný pozdrav, když se dcery vracely ze školy. Nemluvnost při večeři. Znechucený otcův výraz. Skvrny od kávy po nábytku, občas zakolísání, nejistý krok... „Ona asi jpije,“ vzdychla dívka. „Už to tak bude. Pije... A teď je úplně ožrala.“ Sklonila hlavu, vlasy jí padly do očí.

„Mien,“ zašeptal. „Já tě znám už hrozně dlouho. Víš o tom?“

„Bála jsem se tě. Strašil jsi mě.“

„Já?“ podivil se. „Aha, ty myslíš hlasy z Místa trestů. Vysvětlím ti to. Ale teď... Utečeme. Jenom nevím jak.“ Chytil dívku za ramena, postavil ji a zkoumal její útlou postavku. Útlá je, ale větrákem se neprotáhne!

„Co si mě prohlížíš?“ Zavrtěla se v jeho sevření, a místo aby se vytrhla a vzdálila, přisunula se blíž a zavřela oči. A jemu se roztráslly nohy. U lidí je to jiné. Četl jsem o tom přece! Dreku, četl jsi o tom, tak neblbni a nezmatkuj. A polib ji. Zkusil to a bylo to ono. Objímali se a líbali a jeho napadlo, že by docela dobře mohli pokračovat právě tam, kde vyrušil násilníka. Ve věcech, které se u lidí moc neliší od těch samých věcí u zvířat, by si byl jistější, jenže ta mrtvola v pokoji a opilá matka v ložnici, a pak ten úzký větrák, skulina pro

potkana, ale ne pro člověka... Kdybychom se mohli proměnit oba, zatoužil.

„Kdyby ses mohla proměnit v potkana,“ zašeptal jí do ucha a znovu našel její rty a stiskl je svými, mnohem odvážněji než napoprvé, a pak byli oba na podlaze a všechno v pokoji vyrostlo do výšky a Mien si nevěděla rady se svými čtyřma nohama a zaručeně by se dala do pláče, kdyby věděla, jak.

Klaply dveře. Spatřila matku, obrovskou, ^neforemnou, opuchlou. Rozmazaná ústa se otevřela a vyšel z nich nearti-kulovaný skřek. „Pojď!“ řekl jí Drek, nerozuměla té řeči, ale pochopila. Musíme utíkat. Od teďka budeme pořád utíkat.

Král	seděl	v	profesorově	obývacím	pokoji	a	otráveně			
přepínal	programy	televize.	Ti	lidé	zaručeně	brzy	zhloupnou,			
jestli	se	na	tohle	koukají	častěji.	No,	vždyť	profesor	to	předví
dá.	Zhloupnou	a	zaniknou.	Nastoupíme	my.	Pokud	si	doká		
žeme	jako	druh	udržet	přednosti,	jimiž	nás	náš	tvůrce	vybavil.	
A to je otázka.		~								

Vypnul televizi. Zívl. Drek se vrátí. Myslím, že se vrátí sem. Dnes se mu nebude chtít do kanálů, a u lidí se neuchy-tí tak snadno. Ačkoli, u nějaké ženské... Ale to se trestá. A on to ví.

Zvonek. U domovních dveří. Král s potkaní hbitostí vyrazil ke vchodu. Za dveřmi stál Drek a objímal kolem ramen drobnou černovlásku. Dívka měla na sobě jen jeho košili a byla bosá. Ale tu přece znám! Oběť. Ideální oběť každého, kdo se chce zadarmo vy zuřit, bezbranná, bez zastání...

„Můžeme dál?“ zeptal se Drek nejistě. Král jen pokynul. Zavedl je do pokoje, kde předtím seděl, bez ptaní nalil dívce koňak z profesorova baru a počkal, až se napije. „Posaď se,“ vybídl ji. Klesla na pohovku. Nedávala najevo, zda ho poznala. Hezké nohy, pomyslel si, a hezky prochládlé. Ale nemaje moc odrané, Drek ji asi kus cesty nesl. Je silný. Proč mi udělal tohle? Teď řekne, že ji miluje a že kašle na profesorovy pokusy, protože chce být šťastný, a to hned. A já ho budu muset dát potrestat. A při neposlušnosti popravit.

„Velký Zlatý Králi,“ promluvil Drek, „tohle je Mien. Je moje. Zabil jsem muže, který jí ubližoval... Nechtěl jsem. Chtěl jsem ho jenom vyhodit, ale neodhadl jsem svou sílu.“

„Měli jste spolu něco?“ přerušil ho Král.

„Ne. Zatím ne.“

Dívka se ošila, jako by chtěla něco říct, ale neřekla. Král si oddechl. Zatím ne... To je moc dobře. „Takže mě poslouvej,“ začal.

^ „Ne,“ zamával mu Drek rukama před obličejem. „Nejdřív se ty dívej!“ Usmál se na dívku a pokynem ji přivola k sobě. „Sundej tu košili, Mien,“ řekl. Král strnul. Poslechne? Poslechla.

Drek shodil tenisky, kalhoty i sako a povinul ji k sobě. Na okamžik jako by splynuli, a vzápětí se na koberci objevili dva potkani, velký rezavý a menší černý. Král málem upustil skleničku. Za jeho zády se ozvalo

zatleskání. „Výborně,“ pochvaloval si profesor. „Moje geny jsou odolné a životaschopné! Proměňte se, děti, a povězte mi, jak k nim tahle krasavice přišla!“

Mien si třela paže, dokud jí Drek nepřehodil přes ramena košili. „Je to hrozně divné,“ vyjádřila se. „Nemám tušení, jak to dělám.“

„Její matka by nám asi řekla víc,“ ozval se Drek. „Onaje...“ Zarazil se.

„Klidně to řekni,“ vyzvala ho dívka a tvrdě sevřela ústa.

„Kdo ví, s kým tě měla,“ dokončil opatrně.

„Byla to ta nejlepší věc, jakou kdy pro mě udělala,“ prohlásila Mien. „Tebe by měli potrestat,“ vyhrkla Mien přerývaně.

Drek ji pomalu, neochotně pustil. „Proč, nejsem hodný?“

„Jsi...“ Uhladila mu zpotené vlasy. „Ale strašně často. Proč ses *přitom* měnil? Musela jsem s tebou a bylo to... divné.“

„Nelíbilo se ti to?“ Sedl si a zkoumal její výraz.

„Nevím. Já nevím.“ Krčila rameny a tvářila se trochu nešťastně.

„Tak se pojď se mnou osprchovat. Slibuju, že tě chvílku nechám na pokoj i.“

Bydleli v malinkém bytě v podkroví profesorovy vily. Mien se neptala, co bude dál, a byla poprvé v životě opravdu spokojená. Poprvé se cítila jako skutečný člověk mezi skutečnými lidmi. A také mezi skutečnými potkany, protože Drek ji seznámil i s potkaní částí své rodiny a přátel a učil ji jednoduchou potkaní řeč. S ním se v podzemí nebála. Nebála se s ním vůbec ničeho. Když to se světem půjde z kopce, někam zalezeme a počkáme a přežijeme. Takové nás profesor udělal.

„Neruším, děti?“ ozval se na chodbě profesorův hlas. Současně uslyšeli nevтіravé zaťukání jeho kostnatého prstu o zárubeň.

„Náhodou ne,“ zasmál se Drek a zapnul si košili. Mien už byla oblečená.

„Sluší vám to spolu,“ culil se profesor. „Jenže já vás nepotěším, moji drazí. Špatné zprávy. Mluvil jsem s tvou matkou, Mien. Byla... no, poněkud mimo. Všechno mi vyprávěla, byť napřeskáčku. Tvá sestra Maen... Víš, jste doopravdy sestry. Máte stejného otce, a není to ten, kterého znáš.“

„To je průšvih!“ Mien zavřela oči a přikryla si je dlaněmi. Profesor chmurně kývl. Drek nakrčil nos. „Oč jde? Nechápu...“

„Ona čeká dítě!“ vysvětlila mu Mien.

„Jéje,“ udělal.

„No,“ mínil profesor, „může se jí narodit potkánek. Nebo dva, čtyři...“

„A její dokonalý manžel,“ hlesla Mien, „co udělá? Co dělají dokonalí manželé, když se manželce nepodaří potomek? Když se jí *tak moc* nepodaří?“

„Vraždí,“ pronesl Drek hlubokým hlasem. „Někdo hned a někdo později. Pomalu.“

Profesor přikývl. „Vymyslel jsem plán. Nejdřív vás seznámím se svými dobrými přáteli a spolupracovníky na jednom významném, leč tajném výzkumném pracovišti. Je to něco jako experimentální klinika.“

„Tam jste pracoval? *Na nýs* ?“ zeptal se Drek.

„Chápavý hoch,“ pousmál se profesor.

„A my tam přivedeme mou sestru,“ odhadla Mien.

„Chápavá dívka,“ kývl profesor. „Děti, mně prozrazení nevadí. Chystám se své dílo publikovat. Ve vědeckých časopisech, pochopitelně. Stejně to bude náramný skandál. *Velký vědec na scestí! Věda nebo čáry a kouzla* ? Cha! Tou dobou už vy dva budete žít pod jinými jmény a v jiném městě.“ Zmlkl. Vypadal náhle velice unaveně.

„Tajná záloha,“ řekl Drek. „Pojistka. Lidé jsou krutí a lační krve. Naší krve, vidíte, profesore.“

„Tak. Jak jsi řekl. Chci to ubohé děvče zachránit. Ty, totiž vy dva, vy si poradíte. Jste má největší naděje.“

Maen vyšla z domu a kráčela po cestičce sypané stříbřitým pískem, do něhož se její podpatky, titanové jehly, bořily za tichého, nžžného ševelení. Mířila k autu, které šofér přivezl před bránu. Do zahrady auta

nesměla. Její dokonalý manžel si chránil svůj vzduch. Hubert chrání všechno, co mu patří. I svou ženu. Pečuje o ni, jako by byla skleněná. Divže ji na noc neukládá do krabičky, naleštěnou, blyštivou, výstavní, s vypnutou baterií. Překvapeně se přistihla při kratičkém pocitu nelibosti. Mien by řekla, že jsem Barbie. Ušklíbala by se. Má sestra. Chudinka sestřička. Nemá štěstí jako já.

Maen si přejela čelo rukou v jemné rukavičce a sebevědomě se usmála. Podpatky klaply o chodník, šofér uctivě otevřel dveře.

Vtom se na rohu objevil pár mladých lidí. Uviděli auto a rozběhli se podél vysoké betonové zdi, dokonale ochráně Hubertova sídla. Ohrada, betonová, šeredná, ale bezpečná. Někdo by nám mohl chtít ukrást naše štěstí. Štěstí za ohradou... Maen se *zarazila* půl kroku od vozu. „Mien!“ vykřikla.

Sestra se jí vrhla do náruče. Maen si přes její rameno rychle prohlédla pohledného mládence, který ji doprovázel.

„Můj muž,“ představila ho Mien.

„Drek,“ uklonil se. Pružné pohyby, dojem síly, modré oči. Hrrrn...

„Ty ses vdala?“ podivila se Maen. Malinké píchnutí závisti si nepřipouštěla. Hubert nemá tak jasné oči a tolik vlasů, ani tak hezký úsměv.

„Vlastně ještě ne,“ zavrtěla hlavou mladší sestra. „Ale to nevádí... Dej šoferovi volno, projedeme se! My takové krásné auto nemáme!“ Smála se a Drek si se zájmem prohlížel lesklý černý vůz. Řídit uměl. Uměl to nejspíš mnohem dřív“ než ho Král poprvé posadil za volant profesorova staříckého mercedesu, vhodného spis do muzea než k jízdě. Nicméně Drek si s dědouškem poradil. A jak!

Maen dostala strach. Hubert by s ní nebyl spokojen. Našpulila rty a chystala se pronést odmítnutí. Jenže ten sestřin chlapec přimhouřil oči a udělal tak výsměšný obličej! Zrudla. Nejsem přece žádná Hubertova hračka. Můžu si vyjet s vlastní sestrou!

„Fajn,“ řekla. „Pojedeme.“

Drek řídil s potěšením, které dával hlasitě najevo. Mien na zadním sedadle bavila sestru, chichotaly se a občas na něj šplíchl jejich smích a dvě tn hravá slůvka. Musely si být blízko, pomyslel si. Skoro bych žárlil! Opatrně, oklikami mířil k ústavu experimentální genetiky, tak tajemnu, že ani neměl jméno.

Maen si všimla, že řidič zrychlil. Jeli podél vysokého drátěného plotu. Tady to neznám! Plot vypadá *elektricky*. Velmi bezpečně. Nedobytně. Mien stáhla okénko a zamávala. Ve vysokém plotě se otevřela vysoká brána, Drek prudce zabočil dovnitř.

„Co to má znamenat?“ vyjekla Maen, „Únos?“

„Chceme tě zachránit,“ řekla Mien. „Uvidíš. Neměj strach, prostě se jenom dívej.“

Drek zajel vozem do podzemní garáže, vystoupili. Stříbrně polstrovaný výtah je vyvezl do desátého patra věžovité hlavní budovy. Maen se chytila sestry za paži. Mien jí pohládila zápěstí. „Tady jsou laboratoře. Profesor nás čeká.“

Vešli do sterilně bílé místnosti. Drek usadil Maen do bílého křesla. Druhými dveřmi vstoupil profesor. „Ničeho se nebojte, dítě,“ řekl. „Předved'te se, mládeži.“

Maen užasle pohlédla na ty dva, svou sestru a jejího milence. Vzali se za ruce, přistoupili těsně k sobě, objali se a políbili, zamrkala, na to se přece nemusím dívat, vždyť to znám, a najednou stála na nohou a třeštila oči na dva potkany, hrající si jako koťata mezi nepořádně poházenými šaty na bílém linoleu.

„Nekřičte,“ uslyšela tichý hlas. Teprve pak si uvědomila, že má pusu dokořán a ječí. Zabořila tvář do profesorova bílého pláště.

„No tak, Maen,“ promluvila za ní sestra. „Neboj se. Jsem to pořád já, podívej

Obrátila se. Mien se na ni usmívala a dopínala si džíny. Ten její zrzek si natahoval tričko.

„Co to bylo?“

„Pojď blíž,“ zvala ji Mien ukazováčkem jako malou sestřičku. „No, tak. Dobře. Chyť se mě. Za ruku taky. A kolem krku. Chceš odtud odejít? Odejdemo. Spolu. *Odejdemo spolu..*“

Drek se kous-al do rtů. Byl u toho, když Mien s profesorem nacvičovala tuhle scénku. Věděl, jak je to pro ni namáhavé. Maen je možná jiná. Možná nezdědila zrovna profesorovy umělé geny... Ach. Zdědila. Proměna probíhala pomalu, Maen při ní určitě trpěla podobně jako on v bazénu, a Mien musí být strašně vyčerpaná...

Proběhly se pod stoly a židlemi, Mien asi chtěla sestře ukázat, jak je nábytek najednou obrovský a stěny daleko od sebe, zastavily se u křesla a proměnily se zpátky. Mien mu padla rovnou do náruče. „Uf,“ dýchala, „to bylo těžké!“

„Jsi úžasná,“ zašeptal jí. „Jsi nejúžasnější potkaní holka na světě.“

„Chápete, Maen, proč jsme tohle představení uspořádali?“ zeptal se profesor mladé ženy zhroucené v křesle.

„Nevím,“ hlesla.

„Jste lykantrop,“ řekl přísně. „Umělého původu, pochopitelně. Vaše matka nemohla mít se svým manželem děti. A chtěla je mít. Našla si milence. Jenomže ten měl jednu zvláštnost, o které nevěděla. Občas se proměňoval v potkana.“

Maenvzlykla.

„Vaše dítě. Nebo děti,“ připomněl jí profesor.

„Cože?“ řekla omámeně. „Cože?“

„Mohou se narodit tak i tak.“

„Chcete říct...“ zvedla k němu oči a chvíli nemohla popadnout dech, „že budu mít *potkany* ?“

Drek pomalu vstal a nenápadně pootevřel dveře. Viděl jí to na očích. Maen si objala ramena rukama, skryla tvář mezi lokty a klesla k zemi. A už nebyla dívkou, ale drobným hlodavcem s tmavě kaštanovou srstí, který proklouzl škvírou na chodbu a pelášil pryč,

„Dreku!“ vyhrkl profesor. „Za ní!“

Drek se opřel zády o dveře a složil si ruce na prsou. „Proč?“

Profesor bezmocně pohlédl na Mien.

„Vždyť už všechno víte,“ řekla. „Co na ní ještě chcete zkoumat? Jak jí chcete pomoci?“

„Je to součást vašeho experimentu,“ mínil Drek. „K takovým situacím bude docházet, pokud se vaše předpoklady splní.“

„Asi máte pravdu,“ vzdychl profesor. „Chtěl jsem ji zachránit. Před lidmi.“

„Vytvořil jste druh, který má nahradit lidi,“ řekl Drek. „Tak se nedivte, že se chová samostatně.“

„No dobře, ty chytráku,“ pokrčil rameny profesor. „Pojďme domů. Zítra probereme podrobnosti vašeho stěhování...“ a pomyslel si: *Jestlipak si vůbec uvědomujete, že máte být zachránci lidstva? Vaše děti se budou prohánět kanály, zatímco města nad nimi se budou opékat slunečními a radioaktivními paprsky... A potom vyjdou ven a zkusí být lidmi. Snad. Ani nevíte, jak moc bych si přál, abyste to dokázali.* Usmál se a ihned zachytil Drekův zkoumavý pohled.

„Stejně ho neměla ráda,“ ozvala se Mien tiše. Vůbec je neposlouchala.